

Bijbelstudie Centrum: **PASEN PREDIKING**
Het ware leven door Pasen

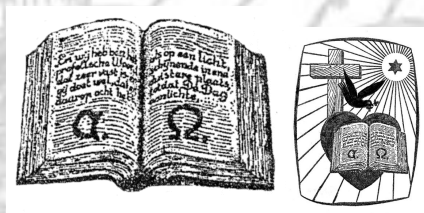
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze prediking te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze prediking wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze prediking zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze prediking of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze prediking gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze prediking tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

De Heer is waarlijk opgestaan! Halleluja!

Ik wil vanmorgen samen met u nadenken over: Het ware leven door Pasen.

Laten wij lezen: 1 Cor. 10:1-4. *“Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee, allen hetzelfde geestelijke voedsel aten, en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen meeding, en die rots was de Christus”.*

In het 4^e vers zegt Paulus hier, dat allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hem meeding, en die Rots was Christus. Dit Woord slaat op de geschiedenis uit het Oude Verbond.

We weten, hoe daar water uit de rots is gekomen, maar nu vinden we in het Oude Testament twee op elkaar gelijkende geschiedenissen, een n.l. in Ex. 17 en de andere in Num. 20. Ogenscheinlijk, als men het oppervlakkig leest, denkt men, dat het dezelfde geschiedenis is, die herhaald wordt; maar dat is allerminst waar. Het zijn twee aparte geschiedenissen, die ieder onze bijzondere aandacht vragen.

De geschiedenis in Ex 17 vindt plaats, voordat het volk Israël bij de Sinaï komt, dus voor de verbondssluiting plaats vond, nadat het volk uit Egypte was vertrokken, en zij bij Mara en Elim geweest waren. Zij staan dus nog voor de Sinaï.

De tweede geschiedenis, die in Num. 20 beschreven wordt en die bijna hetzelfde is, vindt plaats een lange tijd na de wetgeving, aan het eind van de 40-jarige woestijnreis, als het volk Israël vlak voor het ingaan in het beloofde land staat.

Daar is dus een groot verschil. We zouden het zo kunnen zeggen: In de geschiedenis van Ex 17, wordt ons op een wonderbare wijze afgeschaduwd, wat God ons in Jezus, de Christus der Schriften, in het Paas wonder gegeven heeft; (prediking vanmorgen deel 1) terwijl de geschiedenis van Num 20, God ons laat zien de volheid van Pinksteren, die Hij ons in Jezus gegeven heeft. (prediking deel 2) Dat is het grote verschil.

In Ex 17:6 staat: *“Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen”.* In Num. 20:11 lezen we: *“Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots twee maal, en er kwam veel water uit”.* De eerste keer kwam er water uit, en de tweede keer veel water.

Water is het zinnebeeld van het Leven; welnu, door Jezus kruisdood en opstanding krijgt de zondaar het Leven. Maar door Jezus verhoving in de Troon, kon Hij daaruit de volheid van de Heilige Geest uitstorten, en ontvangen wij overvloed leven, veel water. Jezus zegt ook: *“Ik ben gekomen, opdat zij Leven hebben en overvloed”.*

We willen dat nu nader met elkaar bekijken, opdat we de heerlijke dingen die daarin afgeschaduwd staan tot ons zelf mogen nemen. We lezen nu eerst Ex. 17:1-7. *“De gehele vergadering der Israëlieten brak daarna op uit de woestijn Sin, trekkende van pleisterplaats tot pleisterplaats naar het bevel des HEREN, en legerde zich te Refidim, maar daar was geen water voor het volk om te drinken. Het volk begon met Mozes te twisten en zeide: Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken. Maar Mozes zeide tot hen: Wat twist gij met mij?*

Wat stelt gij de HERE op de proef? En het volk dorstte daar naar water, het morde tegen Mozes en zeide: Waarom toch hebt gij ons uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn kudde van dorst te doen omkomen? Toen riep Mozes luide tot de HERE en zeide: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!

Daarop zeide de HERE tot Mozes: Ga vóór het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël met u; neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen. Zie, Ik zal daar vóór u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken.

En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten van Israël. Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens de twist der Israëlieten en omdat zij de HERE op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de HERE in ons midden of niet?

Dit is een wonderbaar beeld van wat God ons in Jezus heeft geschonken in Zijn kruisdood en in Zijn opstanding. We lezen in vers 1, dat het Joodse volk in de woestijn Sin was. De namen in de Schrift hebben een diepe betekenis.

Zo betekent "Sin" in het Hebreeuws: "een Moeras". Zij zaten dus eigenlijk in een moeras; en we weten, dat een moeras niet best is, want daar zinkt men in weg, daar heeft men geen vaste grond onder de voeten, en daar dreigt men in om te komen. Zo vinden we dus dit volk in het moeras zitten.

Is dat niet het beeld van de natuurlijke mens; de mens in de wereld? Liggen we niet allemaal van nature in het moeras, in de zonde, waar de mens en heel deze wereld in wegzinkt? In een moeras immers is er geen grond onder de voeten te krijgen, want hoe meer men zich uit het moeras tracht uit te werken, hoe dieper men er in wegzinkt naar een onherroepelijke dood.

En dat is juist het beeld van de mens in deze wereld; door in de zonde, in het moeras van de ongerechtigheid te liggen. Zo min iemand zich zelf aan zijn eigen haren kan optrekken, zo kan iemand zich evenmin zelf uit dat zonde moeras redden; dat is onmogelijk! Maar wat zien we nu?

De Heer geeft daar een legerplaats: Refidim, een heerlijke pleisterplaats, want Refidim betekent "steunsel". Midden in dat moeras, waar zij allen dreigden weg te zinken, geeft de Heer een plaats, waar zij weer vaste grond onder de voeten krijgen, een steunsel. We weten, wat dat steunsel is.

Heel de wereld ligt in het boze en zal voorbijgaan, maar... : *"alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn Eniggeboren Zoon heeft gegeven"*. Hij heeft een Golgotha gegeven, een Refidim; want nergens in deze wereld is een werkelijk steunsel voor de mens, nergens is er een plaats, die de mens werkelijk kan redden en waar hij weer vaste grond onder de voeten kan krijgen, dan alleen in wat God gegeven heeft: Golgotha, waar de Heer Jezus voor onze zonden gestorven is.

Maar er was geen water, en we weten, dat water het zinnebeeld is van het Leven; waar immers geen water is, daar is geen leven mogelijk. Nergens in deze wereld is het werkelijke Leven, want het leven, dat de wereld geeft, is de dood.

Maar het werkelijke Leven gaat God daar aan Israël geven, in Refidim; en Hij heeft het voor ons gegeven op Golgotha; daar heeft het Zijn vervulling gekregen. Het volk ging twisten met Mozes, en morde tegen hem. Het gaat hier in deze geschiedenis vooral tegen Mozes.

Als we volgende week de andere geschiedenis in Num. 20 lezen, dan zien we, dat daar Aäron er bij is, maar hier niet. Mozes was immers de man, die de wet vertegenwoordigde, de heilige wet van God, die er van den beginnen is geweest, geschreven in de harten der mensen, wat we lezen in Rom. 2:14-16.

"Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet; immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, terwijl hun geweten medegetuigd en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen, ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus".

Nu is die wet van God goed, heilig en volmaakt, maar kan ons niet redden. Mozes kan hun het water van het leven niet geven, en dat houdt in, dat ook de wet van God ons het leven niet kan geven. Die wet kan ons alleen rechtvaardig beschuldigen en veroordelen tot de vervloekingsdood.

Daarom twistte het volk met Mozes en zei hij tot het volk; *"wat twist gij met mij? Wat stelt gij de Heer op de proef"*. Maar zij mochten de Heer op de proef stellen, want er staat zo heerlijk in dat 7^e vers van Ex. 17. *"Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens de twist der Israëlieten en omdat zij de Here op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de Here in ons midden of niet?"* Ja, in Refidim kwam de Heer al in ons midden! We zien ook het volgende.

Als Mozes tot de Heer gaat roepen, letterlijk luid schreeuwen in zijn nood, dan zegt vers 4: *"Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen"*! Wat een nood voor de mens, dood in zonde, die dreigt door de wet, die hem veroordeelt om te komen, want er is geen redding.

Maar dan komt na die schreeuw, de wonderbare hulp van God. Zo had God het ook Mozes beloofd in het brandende braambos, toen Hij zei: *"Ik heb het schreien van Mijn volk gehoord, nu ben Ik gekomen om ze te verlossen en te redden"*. Daarom zei de Heer hier tot Mozes: *"Ga voor het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël met u; neem ook de staf, waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen"*.

Goed opletten, wat de Heer hier in vers 5 nu zegt: *"Ga, Mozes, voor het volk uit"*, dan zien we een wonderbaar beeld: God kon ons niet redden, tenzij eerst aan de eis van de wet voldaan werd, en daarom moest Mozes aan de spits, want Mozes is de handhaver van de wet van God, de heilige wet, die de dood van de zondaar eist.

Zo is ook Jezus Christus bij de vervulling, geboren onder de wet en onder diezelfde wet voor onze zonden veroordeeld. Ziet u het beeld uit het Oude Testament, hoe dat wonderbaar vervuld is?

Mozes moest voor het volk uitgaan en zo is Christus Jezus voor ons allen uitgegaan, onder de wet geboren en gekruisigd, opdat aan de eis van Gods heilige wet voldaan zou worden. Wat lezen we nog meer in vers 5: *"en neem enigen van de oudsten van Israël met u"*.

Let op: niet het hele volk, maar enige van de oudsten, dat zijn vertegenwoordigers van het volk Israël. Wij kennen die oudsten als het Sanhedrin, en hoe is dat wonderbaar vervuld! Het was toch het Sanhedrin, de oudsten van Israël, die de Here Jezus hebben veroordeeld.

Deze waren wel verblind, maar toch was het God, die het vonnis voltrok door hen. Want zij hebben Hem veroordeeld voor onze zonden. Zij moesten getuigen zijn bij het kruis, want zij hebben gezegd: *"Kruisigt Hem"*. God zei ook tot Mozes: *"neem ook de staf, waarmee gij de Nijl geslagen hebt in uw hand en ga heen"*.

Welke staf was dat? Hier moest hij de staf (in de grondtekst staat riet of roede) nemen, waarmee hij de Nijl geslagen had, d.w.z. waarmee getuchtigd moest worden. Het gaat hier dus om de oordeelsroede van God, die Hij in Mozes hand had gegeven, en zo Gods toorn op de goddeloze Egyptenaren kwam.

We weten, dat toen wij onbekeerd en dus dood lagen in zonde en misdaden, lagen we zonder uitzondering onder het oordeel van God, onder Gods toorn, en moest de gesel Gods ons ten dode treffen, want dat eiste Gods heilige wet.

Mozes nu, als vertegenwoordiger van de eis van Gods heilige wet, moest de oordeelsroede in zijn hand nemen. Wat had er eigenlijk moeten gebeuren? Met die roede had hij heel Israël moeten slaan, want die waren schuldig. God liet echter niet Israël slaan, maar die rotssteen slaan.

Want God zegt in vers 6: *"Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken"*. In de NBG Vertaling staat er *"rots"*, maar in de Staten Vertaling staat er *"rotssteen"*.

In de tweede geschiedenis in Num. 20 is ook de NBG vertaling niet juist, want daar moet niet *"rots"* staan maar *"steenrots"*. Dat is net omgekeerd. Want zo staat het eigenlijk in de grondtekst. Wat wil dat zeggen?

Een rotssteen is een deel van de rots, maar een steenrots is de gehele rots.

Welnu in de eerste geschiedenis staat rotssteen en d.w.z. Jezus Christus, Die met de Vader eeuwig God is, de heerlijkheid bij de Vader verlaten had, en dus in Zijn vernedering een deel van die eeuwige God was, en dus als Rotssteen geslagen werd.

In de tweede geschiedenis (Num. 20) lezen van de Steenrots, en dat is Jezus in Zijn verheerlijking. Dat is een groot onderscheid. Volgende keer gaan wij daarmee verder.

Amen.

Broeders en zusters ik wil vanmorgen ons onderwerp **het ware leven door Pasen** afronden.

Laten wij nogmaals lezen: Ex 17:1-7. *De gehele vergadering der Israëlieten brak daarna op uit de woestijn Sin, trekkende van pleisterplaats tot pleisterplaats naar het bevel des HEREN, en legerde zich te Refidim, maar daar was geen water voor het volk om te drinken. Het volk begon met Mozes te twisten en zeide: Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken. Maar Mozes zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Wat stelt gij de HERE op de proef?*

En het volk dorstte daar naar water, het morde tegen Mozes en zeide: Waarom toch hebt gij ons uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn kudde van dorst te doen omkomen? Toen riep Mozes luide tot de HERE en zeide: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen! Daarop zeide de HERE tot Mozes: Ga vóór het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël met u; neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen.

Zie, Ik zal daar vóór u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten van Israël. Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens de twist der Israëlieten en omdat zij de HERE op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de HERE in ons midden of niet?"

En Num 20:2-13. *"Toen de vergadering geen water had, liep zij te hoop tegen Mozes en Aäron, en het volk twistte met Mozes en zeide: Waren wij maar gestorven, toen onze broeders voor het aangezicht des HEREN stierven! Waarom hebt gij de gemeente des HEREN in deze woestijn gebracht, zodat wij en ons vee daar moeten sterven?*

Waarom hebt gij ons uit Egypte doen optrekken, om ons in dit barre oord te brengen, waar geen koren, vijgeboom, wijnstok en granaatappel groeien en waar geen water is om te drinken. Toen ging Mozes met Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent der samenkomst en zij wierpen zich neder op hun aangezicht, en de heerlijkheid des HEREN verscheen hun.

Toen sprak de HERE tot Mozes: Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aäron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drenken. Toen nam Mozes de staf van vóór het aangezicht des HEREN, zoals Hij hem geboden had.

Toen Mozes en Aäron de gemeente vóór de rots hadden doen samenkomen, zeide hij tot hen: Hoort toch, wederspannigen, zullen wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen? Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee.

Maar de HERE zeide tot Mozes en Aäron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef. Dit is het water van Meriba, waar de Israëlieten met de HERE twistten en Hij Zich onder hen de Heilige betoonde".

Afgelopen keer zijn wij geëindigd bij het verschil van een rotssteen (in Exodus) en een rotssteen (in Numeri).

Een rotssteen is een deel van de rots, maar een steenrots is de gehele rots. In de eerste geschiedenis, in Exodus, staat rotssteen en d.w.z. Jezus Christus, Die met de Vader eeuwig God is, de heerlijkheid bij de Vader verlaten had, en dus in Zijn vernedering een deel van die eeuwige God was, en dus als Rotssteen geslagen werd.

In de tweede geschiedenis (Num. 20) lezen van de Steenrots, en dat is Jezus in Zijn verheerlijking. Dat is een groot onderscheid.

Nu gaan wij verder en ik moet u nog op iets bijzonders wijzen, wat zo in de tekst niet gezien kan worden. De Hebreeuwse grondtekst n.l. laat ons een nog diepere uitbeelding zien van het kruis van Christus. Het is namelijk, het woord "steen"; het is immers de rotssteen, die geslagen moest worden.

Het woord "steen" is in het Hebreeuws "eben" en dit bestaat uit 3 Hebreeuwse letters; de eerste de alef, de 2^e de bet en de 3^e de nun. En nu moet u opletten; deze 3 letters eben hebben een diepe zin, want dat woord "eben" is door drie letters een combinatie van Vader en Zoon.

De eerste twee letters van dat woord, de alef en de bet vormen het woord "ab", dat Vader betekent, Abba; de tweede en derde letter van het woord "eben" zijn de bet en de nun, en vormen het woord "ben" dat in het Hebreeuws "Zoon" betekent. Het woord "eben" is dus een samenvoeging van ab-ben, Vader-Zoon.

Als daar dus die Rotssteen geslagen wordt, dan wil dat zeggen, dat God Zelf in Christus de wereld verzoenende was, de straf, die voor ons was, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Is dat niet wonderbaar?

Ziet u nu, wie die Steen was? God zei toch ook: *"Ik zal daar voor u op de rots staan"*: dus de Heer was daar en Hij moest geslagen worden. Want de Vader is in de Zoon, en de Zoon is in de Vader, en dat is de Steen, de "eben", die zo'n wonderlijke rol in heel de Bijbel speelt.

Denkt u maar aan de steen, die Jacob moest nemen, en toen hij op die steen, die "eben" zijn hoofd legde, ging de hemel open, en toen werd het een: *"Bethel"*, een huis Gods. Ziet u, dat door heel het oude Testament reeds Vader en Zoon bekend waren!

Nu nog iets belangrijks: het woord "rots" heeft in het Hebreeuws, de betekenis van "vorm". En wat zien we dus daarin? Dat in deze Rotssteen, die daar geslagen moest worden, de Vader en de Zoon, een zichtbare vorm hadden aangenomen, n.l. Jezus Christus, God in het vlees, want God was in het vlees gekomen voor u en mij.

Met ons menselijk verstand is dit niet te vatten, alleen door de Heilige Geest in het kind van God, kunnen wij dit in het geloof aanvaarden. En zo ook, dat *"Hij, Die geen zonde gekend heeft, heeft God voor ons tot zonde gemaakt is"*. Hij is de "Ab-ben, de Vader-Zoon".

Daarom kon Jezus zeggen: *"wie Mij ziet, heeft de Vader gezien"*, in een zichtbare vorm, in een menselijke gestalte, en zo moest Hij geslagen worden door de wet. Ziet u, hoe wonderbaar dat woord voor woord uitgebeeld is in het Oude Testament?

Er staat in Ex. 17:6 dan ook: *"Zie, Ik zal daar voor u op de Rotssteen bij Horeb staan (Horeb is ook de plaats van de wetgeving, de Sinaï); dan zult gij op de Rotssteen slaan (ja, zo is Jezus voor ons geslagen); en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken"*.

Zo kwam ook uit Zijn zijde water en bloed, waardoor de zondaar het Leven kan krijgen. Want wie dat in geloof aanvaardt, drinkt en neemt het tot zich, en maakt zich daar zo één mee, en voor diegene is het Leven. Johannes, de apostel heeft daarvan getuigd.

Nog een ding wil ik u laten zien, wat we niet uit onze vertaling kunnen weten, want dat komt in het Hebreeuws alleen uit.

Het woord “Sin” betekent niet alleen moeras, maar de letter “sin” is op een na de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, dat uit 22 letters bestaat; de “sin” is dus de 21ste letter, terwijl de laatste letter de “tau” is.

Nu moet u goed opletten: als de mens, de zondaar, die ten dode opgeschreven naar de “sin” komt, dan is hij bijna aan zijn eind, want het is de 21ste letter. Dan komt het eind, en dat is de “tau”, de laatste letter. En deze letter heeft in het Hebreeuws de vorm van een kruis. En diegene, die dat kruis verwerpt, voor die betekent het de eeuwige dood, want die komt niet verder dan de “sin”.

Maar wie tot de “tau”, het kruis wil doorgaan, en dat is Jezus Christus, ontvangt Zijn eeuwig leven. Want Jezus zegt toch: *“Ik ben de eerste en de laatste”*.

Bij vers 8 van Ex. 17 heeft men een perikoop gemaakt, maar wat daar volgt, behoort er direct bij. Want wat is er gebeurd? Zodra Mozes op die rots geslagen had en er water uit kwam, dan lezen we in de grondtekst van vers 8: *“Toen kwam plotseling Amalek en streed tegen Israël te Refidim”*. (Golgotha) Wie is Amalek?

Hij is een nakomeling van Ezau, en de vertegenwoordiger van de natuurlijke mens, de mens van het vlees, waarin de satan zijn heerschappij heeft en waardoor hij werkt. Zodra voor de zondaar daar de bron ontsloten is door het volbrachte werk op het kruis, tracht de mens van het vlees, beheerst door satan, die weg te nemen. Zo verschijnt Amalek ogenblikkelijk op het toneel. Kent u dat niet?

Laat een zondaar maar proberen tot Jezus te komen en gered te worden, of ogenblikkelijk zal het vlees in opstand komen en zeggen *“dat is niet voor jou; daar moet je niet naar toe, dat is je tijd nog niet, enz.”*. Amalek kwam plotseling strijden, zodat Israël niet kon drinken van het water, dat gekomen was. Het water was er, maar Amalek kwam direct strijden, zodat er geen gelegenheid was om te drinken. Verstaat u het?

Dat is nu nog zo. Want er staat in vers 16: *“De Heer heeft een strijd tegen Amalek van geslacht tot geslacht”*. Dus niet alleen in die tijd, maar ook nog in ons geslacht! Moet u maar zien; elke keer, als een zondaar tot Jezus wil komen, hoe het vlees, Amalek, gaat strijden, aangevoerd door de duivel om hem/haar ervan af te houden, om van het water van het Leven te drinken.

Wat moet je dikwijls als zielzorger worstelen met een ziel, voordat hij gaat drinken. Het is niet gemakkelijk om te komen tot de Heer, om te worden behouden. Er moet dikwijls een strijd gestreden worden. Hier moeten we lering uit trekken. In vers 7 staat: *“Hij noemde die plaats “Massa”*.

“Massa” betekent *“last”*, en inderdaad op die plaats is allereerst de zondelast van onze schouders afgenomen, want Jezus droeg onze last; *“Massa”*, als wij bij het kruis van Golgotha komen en in het geloof tot Jezus opzien, Die Zijn leven voor ons gaf, dan valt het pak van onze zonden van ons af.

Maar het heet niet alleen *“Massa”*, maar ook *“Meriba”*. En *Meriba* betekent: *water des strijds*. God schonk naar de rijkdom van Zijn genade ons het water des Levens, maar dat kost veel strijd. Jezus zelf heeft veel strijd gestreden voor ons, de grote strijd, die gestreden moest worden, waarin Hij Overwinnaar is geworden, want Hij heeft de wereld, de hellemacht overwonnen. Ja, Hij heeft satan en de dood overwonnen. Prijst Zijn Naam! Maar het heeft Hem een strijd gekost, zoals niemand streed.

Broeders en zusters, bedenk dat altijd weer, wat het Jezus Christus, Gods Zoon heeft gekost, en ook de Vader. Want Hij is de *“eben”* de Vader was in de Zoon, en daarom was er ook smart voor de Vader, toen Hij Zijn Zoon moest overgeven voor onze zonden in die vreselijke vloekdood.

Zo is het allereerst het water van de strijd, want het kost strijd om er van te drinken. Wat ontbrandt er een strijd in de mens, nietwaar? Het vlees, de oude mens, beheerst door de duivel wil ons er van af houden; wat kan het een innerlijke strijd kosten, maar ook met je huisgenoten dikwijls. Als je die weg wilt gaan, dan willen ze je vasthouden.

Daarom zegt Jezus niet voor niets in Matth. 10:34 en 36: *"Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde. . . . maar het zwaard en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn"*. Want wie waarlijk van het leven van Jezus drinkt, wordt uitgeworpen en uitgestoten uit de wereld.

Amalek is nog altijd een realiteit. Daarom heeft God een strijd tegen Amalek van geslacht tot geslacht. Aan God ligt het niet, want Hij zegt: *"Komt allen, gij die geen geld hebt, komt, koopt en drinkt van de wateren, die God u liet vloeien"*. (Jes. 55:1)

"En de Geest en de Bruid zeggen: "Kom, en die dorst heeft, die kome en drinke van het water van het Leven om niet, dat God uit genade u biedt" (Openb. 22:17)

Ja, van Gods zijde wordt het u geschonken uit genade, maar het kost een strijd. Jezus zegt niet voor niets: *"strijdt om in te gaan"*. Want we worden uitgestoten door eigen familie, vrienden of kennissen en ook uit kerk, gemeente of kring; het is het water van de strijd. Wij, die door Gods genade mogen weten een kind van God te zijn en die gedronken hebben van dat water van het Leven, weten, dat we nu een andere last op ons moeten nemen. Weten we dat?

De last van onze zonde is van onze schouders af genomen op Golgotha, door het Nieuw Testamentische Refidim, maar nu hebben we vrijwillig een last op onze schouders genomen voor de zondaar en de zondares, die op onze weg geplaatst wordt.

Dan moet er een strijd gestreden worden. Zij moeten door Gods kinderen geholpen worden, en daarom moeten wij een last voor hen op onze schouders willen nemen. Als wij zelf gered zijn, willen we dan ook een last op ons nemen, opdat de ander gered wordt? Er zijn er genoeg, die wel gered willen worden, maar zij worden weerhouden door de strijd van Amalek, door het vlees. Verstaat u dit?

Als b.v. een man gered is en een ongerede vrouw en kinderen heeft, geeft de strijd dan niet op, maar neem vrijwillig de last op uw schouders, opdat uw vrouw en kinderen gered zullen worden. Er is een Amalek bezig, de mens van het vlees, de wereldmens, die ongereden op alle mogelijke manieren, door radio, televisie, door de geneugten van deze wereld, er van af wil houden.

Maar ook door al die smerige lectuur, die vandaag het huisgezin besmet. Maar we moeten een last op onze schouders nemen voor de redding van hen. Weet u, hoe Amalek overwonnen kan worden? Niet door geweld, niet door overmacht! Maar doordat Mozes de hand had op de troon van God, en zo lang Mozes zijn handen naar boven had, op de troon van God, had Israël de overhand, maar zo gauw Mozes zijn handen liet zakken, had Amalek de overhand.

Zou het misschien daaraan liggen, dat onze kinderen en familieleden niet meer gered worden? Misschien hebben we onze handen allang laten zakken, maar God heeft een strijd tegen Amalek van geslacht tot geslacht, en God is aan onze zijde.

Denk daar vooral om! God heeft Zijn "ja" gezegd, want Hij heeft het water gegeven; maar is onze hand op de troon? Goddank is Jezus Christus als de Middelaar van het Nieuwe Verbond daar in de troon en Hij bidt voor ons. Zijn hand is wel op de troon van God; maar is onze hand daar ook? Verstaan we nu, hoe we Amalek kunnen overwinnen?

Wij overwinnen hem niet door hem met geweld tegemoet te treden. Israël kon Amalek niet de baas op natuurlijke wijze, en wij ook niet. In vers 12 staat: *"Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen en legden die onder hem neer, zodat hij daarop kon gaan zitten en Aäron en Chur ondersteunden zijn handen"*.

Het kan wel eens zwaar worden, als we al zo lang ervoor gebeden hebben, zodat we moedeloos worden en vragen: *"Zou de Heer ons dan niet horen"*? Dikwijls bidden we in eigen kracht, omdat we het niet overgegeven hebben in de handen van de Heer.

Maar zodra we dit gaan doen, en de hand op de troon houden, strijdt de Heer voor ons. Dan komt de overwinning, al zullen we het niet altijd zelf zien.

We moeten niet vergeten, dat we een Hogepriester bij de Vader hebben, die voor ons bidt en pleit. Amalek kunnen we niet overwinnen in eigen kracht, want dan lopen we de Heer voor de voeten.

Zoals we in vers 12 lazen, legden zij een steen onder Mozes, opdat hij daarop kon gaan zitten. Hier hebben we weer de Steen, de Ab-ben, Vader-Zoon, die Zelf een rustplaats voor ons wil zijn.

Ga in, in de rust van de Heer; strijdt niet in eigen kracht! Kent u het boekje van Watchman- Nee? Dat begint *niet* met "strijden", maar met "zitten" en dan "wandelen" en daarna "volhouden". Ja, eerst gaan zitten, zoals Mozes ging zitten.

Maar we moeten weten, waarop we gaan zitten, op de Steen. De Ab-ben, die eens op Golgotha geslagen werd.

Maar we moeten niet zitten op een valse rust, die zegt: *"Nu, het komt wel weer voor elkaar en ik denk er maar niet meer aan"*. We hebben een Hogepriester, die onze handen ondersteunen wil, want Jezus Zelf brengt onze gebeden bij de Vader. Wanneer de handen van Mozes moe werden, ondersteunden Aäron en Chur zijn handen, zodat zij onbeweeglijk bleven tot zonsondergang.

Zo overwon Jozua, Amalek, en diens volk door de scherpte van het zwaard. De Heer zei tot Mozes: *"Schrijf dit ter nagedachtenis in een boek"*. Hoort u het! God wil, dat u het weet, dat u het in uw gedachten gaat opnemen en inprenten. Want er staat in vers 14 verder: *"en prent het Jozua in, dat Ik de herinnering aan Amalek onder de hemel volledig zal uitwissen"*.

In vers 15 lezen we: *"Toen bouwde Mozes een altaar aldaar en noemde het: de Heer is mijn banier"*. Weet u wat dat betekent?

Een banier is een vaandel, waarachter het leger strijdt en waardoor het leger zijn overwinning krijgt. Als we gaan strijden onder de banier van de Heer Zelf (geen kruisbanier, maar Christus banier, want Hij is Overwinnaar), dan is het niet het kruis, maar de Gekruisigde. In vers 16 staat: *"En hij zei: de hand op der troon des Heren! De Heer heeft een strijd tegen Amalek van geslacht tot geslacht"*.

Denk ook eens aan de geschiedenis van Naäman, de Syriër, die heiden, maar die melaats was, wat we vinden in 2 Kon. 5. Hij had gehoord, dat de God van Israël genezen kon en zo kwam hij in Israël bij de profeet Elisa. Hij moest zich zeven maal onderdompelen in de Jordaan, in de doodsrivier.

Naäman werd niet alleen uiterlijk genezen, maar ook innerlijk, want hij de grote Naäman, de grote gunsteling en krijgsoverste van de koning, kwam er als een kleine jongen uit, als een wedergeborene. Weet u, wat toen zijn enige wens was?

Hij wilde een last aarde meenemen uit Israël, om van die tijd af met die last de God van Israël te dienen, en voor Hem alleen neer te buigen, hij vroeg of die wens in vervulling mocht gaan.

Bent u ook wedergeboren, en heeft u een last op u genomen? Dan ieder op zijn eigen plaats, waar God hem gesteld heeft, maar met de hand op de troon. En als de handen zwaar worden, ga dan zitten op de Steen, de Ab-ben.

En dan hebben wij het ware Leven door Pasen, en Hij, Die het beloofd heeft, Die is de Getrouwe, Die zal het ook doen.

Amen.